

NEW YORK TIMES BESTSELLER

the coincidence of
Callie & Kayden

Callie, Kayden és a véletlen

fine
selection

JESSICA SORENSEN

J E S S I C A   S O R E N S E N

the coincidence of
Callie & Kayden

C a l l i e , K a y d e n é s a v é l e t l e n

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Mindenkinek,
akit nem mentettek meg*

Előszó

CALLIE

AZ ÉLET CSUPA SZERENCSE, például amikor az ember jó lapokat kap, vagy egyszerűen csak jókor van jó helyen. Egyeseknek ezüsttálcán kínálják a szerencsét, az új esélyt, a menekvést. A megmentő lehet hősies, vagy akár lehet csak a pusztán véletlen, viszont vannak, akiknek egyáltalán nem jut szerencse, akik rosszkor kötnek ki rossz helyen, akiket nem mentenek meg.

– Callie, figyelsz te rám? – kérdezi anyukám, ahogy leparkol a ház előtt.

Nem válaszolok, figyelem, ahogy a levelek pörögve átsuhannak a szélben az udvaron, a motorháztetőn, ahová csak röpíti őket a fuvallat. Tehetetlenül sodródnak az életben. Elönt a vágy, hogy kiugorjak, mindet megragadjam, és a markomba szorítsam, de ahhoz ki kellene szállnom a kocsiból.

– Mi ütött beléd? – csattan fel anyám, miközben lehallgatja a hangpostáját. – Menj már be a bátyádért!

Elszakítom a tekintetem a levelektől, és anyám felé fordulok.

– Légyszi, hadd ne nekem kelljen, anyu! – Izzadt kézzel markolom az ajtó fém kilincsét, és óriási gombócot érzek a torkomban. – Nem mehetnél be érte te?

– Eszem ágában sincs beállítani egy gimis kölykökkel teli bulira, és momentán semmi kedvem elcsevegni Macivel, csak hogy eldicselkedhessen Kayden ösztöndíjával – feleli anyám, és manikűrözött kezével int, hogy siessek már. – Most pedig eredj, szólj a bátyádnak, hogy ideje hazamenni.

Görnyedt háttal nyitom ki az ajtót, és végigcaplatozok a kavicsos felhajtón a zöld spalettás, meredek tetős, emeletes házig.

– Még két nap, még két nap – mondogatom halkán, miközben ökölbe szorított kézzel átfurakodom a kocsik között. – Már csak két nap, aztán jön az egyetem, és ez az egész a múlté.

Az ablakon kiáradó fény tündököl a szürke estében, és a lufikkal díszített tornácon „Gratulálunk!” feliratú transzparens lóg. Owensék mindig is szerettek nagy felhajtást csapni, az ok lehetett bármi: születésnap, nagy ünnepek vagy épp egy ballagás. Tökéletes családnak tűnnek, de én nem hiszek a tökéletességben.

Ezt a partit a legkisebb fiuk, Kayden tiszteletére adják, annak örömére, hogy leérettségizett, és fociösztöndíjat nyert a Wyomingi Egyetemre. Semmi bajom Owensékkal. A családom néha náluk vacsorázik, és mindig eljönnek hozzánk, ha kerti sütést rendezünk. Csak a partikat nem szeretem. Engem nem is szoktak meghívni sehova, legalább hatodikos korom óta.

Amikor odaérek a házat körbeölelő tornáchoz, Daisy McMillian vonul ki az ajtón, pohárral a kezében. Göndör, szőke haja megcsillan a lámpafényben, ahogy észrevesz, és rosszindulatú vigyorra görbül az ajka.

Kitérek a lépcsőtől jobbra, gyorsan elkanyarodom a ház oldalához, mielőtt Daisy kigúnyolhatna. A nap a várost övező hegyek mögé süllyed, és az eget szitakötőként pettyezik a csillagok. A ház mellett haladva nem sokat látni, miután magam mögött hagyom a tornác világítását, és hamarosan megbotlom valamiben. Elesek, felhorzsolom a tenyeremet a murván. A külső sérüléseket könnyű elviselni, így hát habozás nélkül felpattanok.

Lesöpöröm a kavicsokat a kezemről, grimaszt vágok sajgó tenyerem miatt, és befordulok a ház mögé, a hátsó udvarba.

– Leszarom, hogy mit akartál csinálni! – hasít egy férfihang a sötétbe. – Kurvára haszontalan vagy. Mindig csak csalódást okozol.

Megtorpanok a gyeper szélén. A hátsó kerítés közelében téglából épült házikó áll, halvány megvilágításában két alak látszik. Az egyikük magasabb, de lehajtja a fejét, és széles válla legörnyed. Az alacsonyabb sörhasú, hátul kopaszodik, és kezét ökölbe szorítva hadonászik a másik orra előtt.

Hunyorgok a sötétben, és rájövök, hogy az alacsony alak nem más, mint Mr. Owens, a magasabb pedig Kayden Owens. Meglep a helyzet, hiszen a srác mindig nagyon magabiztos a suliban, ahol nem szokták bántani.

– Bocsánat – motyogja Kayden remegő hangon, miközben a mellkasához szorítja a kezét. – Véletlen volt, uram. Nem fordul elő még egyszer.

A nyitott hátsó ajtóra pillantok, ahonnan kiáramlik a fény meg a hangos zene, odabent táncolnak, kiabálnak, nevetnek az emberek. Összecsendülnek a poharak, és még idekint is érzem a házban felgyülemlett érzékiséget. Az ilyen helyeket gondosan el szoktam kerülni, még hozzá bármi áron, mert az efféle közegben nem kapok rendesen levegőt. Óvatosan felteszem a lábam a legelső lépcsőfokra,

remélem, hogy észrevétlenül beleolvadhatok a tömegbe, megkereshetem a bátyámat, és elhúzhatok innen.

– Ne mondd nekem, hogy csak kibaszott véletlen volt! – harsogja a férfi, felfoghatatlan düh árad belőle. Hangos csattanás hallatszik, majd egy reccsenés, akár a darabokra törő csont. Ösztönösen megperdülök, épp időben, hogy lássam, amint Mr. Owens ökle Kayden arcába csapódik. Az újabb reccsenéstől felfordul a gyomrom. A férfi újra meg újra megüti a fiát, még akkor sem hagyja abba, amikor Kayden a földre zuhan. – A hazugoknak büntetés jár, Kayden.

Várom, hogy a fiú fölkeljen, de nem mozdul, még a fejét sem óvja a karjával. Az apja hasba rúgja, aztán arcba, a mozdulatai egyre durvábbak, nem látszik rajta, hogy abba akarná hagyni.

Gondolkodás nélkül cselekszem, hevesen buzog bennem a vágy, hogy megmentsem Kaydent, és ez minden kétséget kitöröl az agyamból. Átrohanok a gyepen meg a leveleken, amiket utamba fúj a szél, és semmi más tervem nincs, csak közbe akarok lépni. Miután odaérek hozzájuk, azonnal elfog a remegés, és a sokk kerülget, mert világosan látszik, hogy a helyzet még súlyosabb, mint azt eredetileg észleltem.

Mr. Owens ökle felszakadt, vér csöpög belőle a kis ház előtti cementre. Kayden a földön fekszik, járomcsontja mentén seb tátong, akár egy hasadék a fa kérgén. Fél szeme úgy feldagadt, hogy ki sem tudja nyitni, ajka megrepedt, és egész arca vérben úszik.

Mindketten rám néznek, én pedig nagyon bizonytalan ujjal gyorsan a hátam mögé mutatok.

– Valaki kereste magát a konyhában – mondom Mr. Owensnek, és hálás vagyok, hogy a hangom most az egyszer képes higgadt maradni. – Segítenie kéne valamiben... Bár nem emlékszem, hogy mi-
ben.

A férfi éles tekintete belém mar, hátrahőkölök, mert a szeme merő harag és tehetetlenség, mintha a dühe uralkodna rajta.

– Te meg ki a fene vagy?

– Callie Lawrence – felelem halkán, megérezve lélegzete alkoholszagát.

Tekintete elnyútt cipőmről vastag, csatos dzsekimre vándorol, majd a hajamra, ami alig ér az államig. Úgy festek, akár egy hajléktalan, de ez is a cél. Nem akarom, hogy észrevegyenek.

– Ja, igen, te vagy Lawrence edző lánya. Nem ismertelek fel a sötétben. – Lepillant az öklén lévő vérrre, majd ismét rám néz. – Figyelj, Callie, nem szándékosan csináltam. Véletlen volt.

Nem boldogulok valami jól nyomás alatt, így mozdulatlanul állok, hallgatom zakatoló szívemet.

– Értem.

– Megyek, rendbe szedem magam – motyogja. Egy röpké pillanatra még a velőmig hatol a tekintete, majd átrappol a fűvön, a hátsó ajtó felé, sérült kezét az oldalához szorítja.

Ismét Kaydenre összpontosítok, végre kifújom a mellkasomban rekedt levegőt.

– Jól vagy?

Szemére szorítja a kezét, a cipőjét bámulja, másik kezét pedig a mellkasához tartja, védtelennek, gyengének és döbrentnek tűnik. Egy másodpercre elképzelem magam, amint a földön fekszem, tele olyan vágásokkal és véralfutásokkal, amik kívülről nem látszanak.

– Semmi bajom. – Éles a hangja, úgyhogy a ház felé fordulok, menekülőre fogom.

– Miért csináltad? – szól utánam a hangja a sötétből.

Megállok a gyeperemén, és megfordulok, hogy szembenézzek vele.

– Csak azt tettem, amit bárki tett volna a helyemben.

Ép szeme fölötti szemöldökét felhúzza.

– Nem, nem azt tetted.

Kayden meg én elsős korunk óta egy iskolába járunk. Sajna ez a leghosszabb beszélgetésünk azóta, hogy hatodikban rám sütöt-ték az osztály különce címet. A tanév közepén egy nap lenyírt hajjal állítottam be a suliba, akkora ruhákban, amikben szinte eltűntem. Ezek után minden barátomat elvesztettem. Még amikor a családjaink együtt vacsoráznak, Kayden akkor is úgy csinál, mintha nem ismerne.

– Azt tetted, amit szinte senki sem tett volna. – Leengedi a kezét a szeme előtt, talpra kászálódik, és fölém tornyosul, amint kinyújtja a lábát. Az a fajta srác, akiért odavannak a lányok, köztük én is, annak idején, amikor még nem csak fenyegetőnek láttam a fiúkat. Barna haja a fülére és a nyakára lapul, általában tökéletes mosolya véres borzalom, és csak egyik smaragdzöld szeme látszik. – Nem értem, miért csináltad.

A homlokomat kaparászom, ez az ideges szokásom, ha valaki figyelmesen néz.

– Hát, nem fordíthattam csak úgy hátat. Sosem bocsátottam volna meg magamnak.

A házból áradó fény szó szerint rávilágít, milyen súlyosak a sérülései, és hogy a pólója vérfoltos.

– Senkinek sem szólhatsz erről, érted? Apám bepiált... és nehéz időszakon megy keresztül. Most nem önmaga.

Az ajkamat harapdálom, nem is tudom, hiszek-e neki.

– Talán szólnod kellene valakinek... mondjuk, anyukádnak.

Úgy mered rám, mintha kicsi, tehetetlen gyerek lennék.

– Nincs miről szólni.

Méregetem feldagadt arcát, az amúgy tökéletes, de most eltorzult vonásait.

– Jól van, ha ezt akarod.

– Ezt akarom – közli elutasítóan, én pedig megint elindulok. – Várj, Callie! Callie vagy, ugye? Kérhetnék egy szívességet?

Hátranézek a vállam fölött.

– Persze. Mit szeretnél?

– A földszinti fürdőszobában van egy elsősegélydoboz, a mélyhűtőben meg egy jégtömlő. Idehoznád őket? Nem akarok bemeni, amíg rendbe nem szedtem magam.

Borzasztóan szeretném elhúzni a csíkot, ám esdeklő hangja levesz a lábamról.

– Persze, hozom. – Otthagynom a kerti házikó közelében, és bemegek a partira, a zsúfolt légkörben alig kapok levegőt. A könyökömet behúзва, és remélve, hogy senki nem fog hozzám érni, átvágok a tömegben.

Maci Owens, Kayden édesanyja néhány másik anyukával beszélget az asztalnál, és integet nekem, arany és ezüst karperecei összesörrennek.

– Callie, szívem, itt van anyukád? – Akadozva beszél, egy üres borosüveg áll előtte az asztalon.

– Odakint vár, a kocsiiban – válaszolom a zenét túlkiabálva, miközben valaki nekimegy a vállamnak, és izmaid megfeszülnek. – Éppen apukámmal telefonált, úgyhogy engem küldött be a bátyáért. Nem tetszett látni őt?

– Bocs, szívem, nem láttam. – Drámai mozdulattal int körbe. – Olyan sokan vannak itt!

Visszafogottan integetek neki.

– Hát jó, akkor megkeresem. – Ahogy továbbmegyek, elgondolkodom, vajon látta-e a férjét, és kérdőre fogja-e vonni a kezén lévő sérülés miatt.

A nappaliban Jackson, a bátyám, a kanapén üldögél, dumál a legjobb barátjával, Caleb Millerrel. Megtorpanok a küszöbön, hogy ne vehessenek észre. Egyre csak nevetnek és beszélgetnek, gondtalanul söröznek. Utálom a bátyámat, amiért röhög, amiért itt van, amiért kénytelen vagyok szólni neki, hogy anyu odakint vár a kocsiban.

Elindulok feléje, de nem bírom megmozdítani a lábam. Tudom, hogy muszáj túlesnem rajta, de párocskák smárolnak a sarokban és táncolnak a szoba közepén, én pedig feszengek ettől. *Nem kapok levegőt. Nem kapok levegőt. Mozdulj, láb, mozdulj!*

Valaki nekem jön, és kis híján lelök a padlóra.

– Bocsi – mentegetőzik egy mély hang.

Az ajtófélfába kapaszkodom, megtörik a bódulatom. Végigsietek a folyosón, meg sem nézem, ki jött nekem. Ki kell jutnom innen, hogy megint kapjak levegőt.

Miután magamhoz veszem az elsősegélydobozt a mosdó alatti szekrényből meg a jégtömlőt a mélyhűtőből, kerülő úton megyek ki a házból, észrevétlenül osonok ki az oldalsó ajtón. Kayden már nincs odakint, de a kis téglapünet ablakán fény szűrődik ki.

Óvatosan kinyitom az ajtót, és bedugom a fejem a halványan megvilágított helyiségbe.

– Hahó!

Kayden kilép a hátsó szobából, nincs rajta póló, és egy törülközőt szorít élenkpiros, feldagadt arcához.

– Na, sikerült?

Belépek a helyiségbe, és becsukom magam után az ajtót. Kayden felé nyújtom az elsősegélydobozt meg a jégtömlőt, de a fejemet az ajtó felé fordítom, hogy ne kelljen őt néznie. Csupasz mellkasa és farmerjából kilógó csípője láttán fojtogat a szorongás.

– Nem harapok, Callie. – Közömbös hangnemben szól, miközben elveszi a dobozt meg a tömlőt. – Nem muszáj a falat bámulnod.

Erőnek erejével feléje fordulok, és nem bírom megállni, hogy megbámuljam a hasát meg a mellkasát keresztező hegeket. Az alkarján végighúzódnó vonalak a legborzasztóbbak, vastagok és szagatottak, mintha valaki borotvával esett volna neki a bőrének. Ha tehetném, végigfuttatnám az ujjaimat az összes sebhelyén, megszabadítanám őt a velük járó fájdalomtól és emlékektől.

Gyorsan leengedi a törülközőt, hogy eltakarja a felsőtestét, és ép szemében értetlenség villan, miközben egymásra meredünk. Zaklat a szívem, ahogy eltelik egy pillanat, csupán egyetlen csettintésnyi, de mégis mintha örökké tartana.

Kayden pislog, és monoklijára szorítja a jégtömlőt, miközben óvatosan leteszi a biliárdasztal szélére az elsősegélydobozt. Remegő ujjakkal húzza vissza a kezét, és meglátom, hogy ökle minden ujjízületét véresre horzsolta.

– Kivennéd belőle a gézt? Nekem kicsit fáj a kezem.

Ahogy bénázó ujjakkal igyekszem kinyitni a reteszt, beakad a körmöm a résbe, és betörik. Mire sikerül felemelnem a fedőt és kivennem a gézt, vér szivárog az ujjamból.

– A szemed alatti sebet talán össze kéne varrni. Nagyon rosszul fest. A törülközővel nyomogatja a vágást, grimaszol a fájdalomtól.

– Nem olyan vészes. Csak ki kell tisztítani, és bekötni.

A forró, gőzölgő víz végigfolyik a testemen, perzseli a bőröm, vörös nyomokat és hólyagokat hagy rajtam. Nem akarok mást, csak újra

tisztának érezni magam. Elveszem tőle a nedves törülközőt, vigyázok, ujjaink egymáshoz ne érjenek, és előrehajolok, hogy szemügyre vegyem a sebet, ami olyan mély, hogy izmot és szövetet látok.

– Tényleg össze kell varrni a sebed. – Lenyalom a vért betört körmű hüvelykujjamról. – Különben heg marad utána.

Ajka szomorú mosolyra görbül.

– Kibírom a hegeket, pláne azokat, amik kívül vannak.

Teljes szívemből megértem.

– De komolyan, orvoshoz kéne vitetned magad anyukáddal, aztán el kellene mondanod neki, mi történt.

Leteker egy kis darab gézt, ám az egészet leejti a padlóra.

– Az teljesen esélytelen, de mindegy is, mert úgysem számítana. Ez az egész nem számít.

Bizonytalan ujjakkal felveszem a gézt, és letekerek róla egy kis darabot. A kézfejem köré csavarom, majd letépek az orsóról, aztán kiviszem a ragasztószalagot a dobozból. Ezek után kiűzők a fejből minden egyes rettegő gondolatot, és Kayden arca felé nyúlok. Mozdulatlanul áll, a mellkasához szorítja fájó kezét, miközben sebére helyezem a gézt. Tekintetét rám szegezi, összevonja a szemöldökét, és alig vesz levegőt, mialatt leragasztom a kötést.

Hátrahúzódok, és felsóhajtok. A családtagjaimat leszámítva Kayden az első, akit az elmúlt hat évben szándékosan megérintettem.

– Én a helyedben akkor is fontolóra venném az orvost.

Becsukja a dobozt, letöröl egy vércsöppet a fedeléről.

– Láttad odabent apámat?

– Nem. – Csipog a mobilom a zsebemben, elolvasom az SMS-t. – Mennem kell. Anyukám odakint vár, a kocsiban. Biztos, hogy most már boldogulsz?

– Persze, simán. – Rám sem néz, miközben felkapja a törülközőt, és a hátsó helyiség felé indul. – Jól van, akkor majd még látjuk egymást, gondolom.

Nem, nem látjuk. Visszadugom a zsebembe a telefont, és az ajtó felé indulok.

– Igen, majd biztos összefutunk.

– Köszönöm – teszi hozzá rögtön Kayden.

A kilincset markolva megtorpanok. Rémesen érzem magam, amiért itt hagyom, de gyáva vagyok maradni.

– Mit?

Egy végtelenségig tűnődik, majd nagyot sóhajt.

– Hogy idehoztad nekem az elsősegélydobozt meg a jégtömlőt.

– Nagyon szívesen. – Nehéz szívvel lépek ki az ajtón, hiszen újabb titok terhét vettem magamra.

Amint meglátom a kavicsos felhajtót, megcsörren a mobilom.

– Kevesebb mint egy méterre vagyok tőletek – veszem fel a telefont.

– A bátyád idekint vár, muszáj végre hazamennie. Nyolc órán belül ki kell érnie a reptérre. – Édesanyám hangja nagyon ideges.

Gyorsítok.

– Bocs! Elvonták a figyelmem... De te küldtél be érte.

– Hát, azóta olvasta az SMS-emet, na, siess már! – mondja hevesen. – Muszáj pihennie egy kicsit.

– Harminc másodperc, és ott vagyok, anyu. – Leteszem a telefont, amint kiérek a ház elé.

Daisy, Kayden barátnője, a tornácon üldögél, egy szelet tortát eszik, miközben Caleb Millerrel cseveg. A gyomrom azonnal görcsbe rándul, a tartásom meggörnyed, és a fák árnyékába húzódom, remélve, hogy nem látnak meg.

– Uramatyám, csak nem Callie Lawrence? – szól Daisy, fél kézzel leárnyékolja a szemét, és felém hunyorog. – Te meg mi a fenét keresel itt? Nem a temetőben kéne lógnod, vagy ilyesmi?

Lehajtom a fejem, és megszaporoázom a lépteimet, elbotlom egy nagy kőben. *Gyerünk tovább, lépésről lépésre!*

– Vagy talán csak a fincsi tortám elől menekülsz? – kiáltja utánam Daisy nevetve. – Mi a baj, Callie? Gyere, meséld el!

– Hagyd már! – inti gúnyos vigyorral Caleb, aki áthajol a korláton, és olyan fekete szemmel néz, akár az éjszaka. – Lefogadom, hogy Callie-nek jó oka van elmenekülni.

A szavaiból kivethető burkolt célzás felpörgeti a szívemet és a lábamat. Berohanok a felhajtó sötétjébe, nevetésük hangja a hátamba csapódik.

– Mi bajod van? – kérdezi a bátyám, ahogy bevágom a kocsiajtót, bekötöm a biztonsági övet, lihegek, és lesimítom hajam rövid tincseit. – Miért futottál?

– Anyu azt mondta, siessék. – Az ölembé bámulok.

– Néha egyáltalán nem értelek, Callie. – Sötétbarna haját igazgatja, majd hátradől az ülésen. – Mintha direkt erőfeszítést tennél, hogy az emberek furának gondoljanak.

– Nem én vagyok a huszonnégy éves, aki egy gimis bulin lóg – emlékeztetem.

Anyukám bosszús tekintettel néz rám.

– Callie, ne csináld! Tudod, hogy Mr. Owens hívta meg a bátyádat, ahogy téged is meghívott.

Kayden jár a fejemben, véres és feldagadt arca. Borzasztóan érzem magam, amiért egyedül hagytam, és kis híján elárulom anyámnak a történeteket. Ám ekkor szemembe ötlük Caleb meg Daisy a tornácon, amint figyelnek minket tolatás közben, és eszembe jut, hogy egyes

titkokat magunkkal kell vinnünk a sírba. Egyébként is, édesanyám sosem volt az a típus, aki kíváncsi lenne a világ csúnya dolgaira.

– Csak huszonhárom vagyok. A jövő hónapig nem is töltöm be a huszonnégyet – zökkent ki a bátyám a gondolataimból. – És már a többiek sem gimisek, szóval hagyjál békén.

– Tudom, hány éves vagy – felelem. – És már én sem vagyok gimis.

– Azért nem muszáj így örülnöd neki – grimaszol anyám, miközben elfordítja a kormányt, hogy kikanyarodjunk az utcára. Barna szeme körül elmélyülnek a szarkalábak, ahogy igyekszik megállni a sírást. – Hiányozni fogsz nekünk, én pedig nagyon szeretném, ha meggondolnád magad, és mégiscsak várnál őszig, hogy elmenj az egyetemre. Laramie majdnem hat órára van innen, édesem. Nagyon nehezen bírom majd, hogy ilyen messze leszel.

A fák között elnyúló, alacsony dombokon átívelő útra meredek.

– Bocs, anyu, de már beiratkoztam. Egyébként sincs semmi értelme itt maradnom a nyárra, csak hogy a szobámban üldögéljek.

– Vállalhatnál valami állást – javasolja. – Mint a bátyád szokott nyaranta. Úgy több időt tölthetnél vele, ráadásul Caleb is nálunk lakik majd a nyáron.

Testem minden izma begörcsöl, mintha csomóra kötötték volna, és csak nagy erőfeszítés árán sikerül levegőt vennem.

– Bocsi, anyu, de készen állok rá, hogy egyedül legyek.

Az nem kifejezés. Elegem van már abból, hogy anyám örökké szomorúan néz rám, mert semmit sem ért, amit teszek. Nem bírom már, hogy el akarom mondani neki, mi történt, de tudom, nem lehet. Készen állok arra, hogy egyedül legyek, jó messze a rémálmodtól, amik eluralják a szobámat, az életemet, az egész világomat.

1. fejezet

4. PONT: VISELJ SZÍNES FELSŐT!

Négy hónappal később...

CALLIE

GYAKRAN ELTŰNŐDÖM, VAJON MI MOTIVÁLJA AZ EMBEREKET. Hogy vajon már a születésünkkel belénk rögződik minden, vagy felnőtté válásunk során tanulunk el dolgokat. Talán olyan körülmények kényszerítik minket, amikre nincs semmi ráhatásunk. Vajon akad ember, aki maga irányítja az életét, vagy mind tehetetlenek vagyunk?

– Úristen, kész diliház ma ez a hely – jegyzi meg Seth, és grimaszt vágva figyel az egyetem udvarán rajzó, csak most érkezett elsőéveseket. Aztán meglengeti a kezét az orrom előtt. – Hahó, már megint elkalandoztál?

Pislogok, elhessegetem a gondolataimat.

– Na, ne légy ilyen nagyra magaddal! – bököm meg játékosan a vállát az enyémmel. – Csak azért, mert mindketten úgy döntöttünk, hogy részt veszünk a nyári egyetemen, és mert tudjuk, mi hol van, még nem vagyunk jobbak, mint a többi golya.

– Éppenséggel de, igenis jobbak vagyunk. – Rám mereszti mézbarna szemét. – Mi vagyunk a gólyák krémje.

Magamba fojtom a mosolyomat, és kortyolok a tejeskávéból.

– Pontosan tudod, hogy a gólyáknak nincs krémje.

Felsőhajt, beletúr aranyszőke hajába, ami úgy néz ki, mintha fodrásznál melíroztatná, pedig a tincsei eleve ilyen színűek.

– Igen, tudom. És még ha lenne is, nem mi volnánk az. Mi vagyunk itt a két fekete bárány.

– Rajtunk kívül is bőven akadnak fekete bárányok. – Kezemmel leárnyékolom a szemem a nap elől. – És én igyekszem visszavenni a feketéből. Ma még egy piros felsőt is felvettem, ahogy a lista írta.

Seth szája sarka felfelé görbül.

– Ami még jobban állna, ha kiengednéd szépséges hajtincseidet, ahelyett, hogy örökké ilyen lófarokba fogod őket.

– Egyszerre egy lépés – felelem. – Már az is bőven elég nehéz volt, hogy megnövesszem a hajam. Furán érzem magam tőle. És úgysem számít, mert még nem szerepel a listán.

– Hát, akkor sürgősen fel kell kerülnie rá – válaszolja. – Sőt, amint visszaérek a szobámba, felírom.

Sethszel listát vezetünk olyan dolgokról, amiket muszáj megtennünk, még akkor is, ha az adott feladat megrémít, undorít vagy képtelenségnek tűnik. Ami szerepel a listán, azt kénytelenek vagyunk megcsinálni, és hetente legalább egyvalamit ki kell pipálnunk rajta. A listát azután írtuk, hogy a szobámba zárkózva bevallottuk egymásnak legféltebb titkainkat. Ez volt a legelső alkalom, hogy szoros kapcsolatot alakítottam ki egy másik emberi lényel.

– És még mindig hordod ezt a borzasztó pulcsit – folytatja, és megrángatja kopott, szürke melegítőfelsőm alját. – Pedig úgy rémlik, beszéltünk már erről a szörnyű vacakról. Gyönyörű vagy, semmi

okod így takargatni magad. Egyébként is, minimum huszonöt fok van idekint.

Feszengve összehúzómagam előtt a pulcsit, az anyag szélét markolom.

– Váltsunk témát, ha kérhetem!

Seth belém karol, és teljes súlyával nekem dől, kitol a járda széléig, miközben a többiek elmennek mellettünk.

– Jól van, de egy nap majd beszélni fogunk egy teljes átalakításról, amit én felügyelek.

Sóhajtok.

– Meglátjuk.

Az első itteni napomon, a Wyomingi Egyetem matematikai alapozó kurzusán ismerkedtem meg Sethszel. Remekül elcsevegtünk arról, hogy képtelenek vagyunk felfogni a matekot, és ez a beszélgetés megalapozta a barátságunkat. Seth az első barátom a hatodik osztály óta, kivéve a rövid barátságomat egy új lánnyal a gimiben, aki eleinte még nem úgy ismert, mint az „anorexiás, sátánista Callie”, aminek mindenki más látott.

Seth váratlanul megtorpan, és élém penderül. Szürke pólót és fekete, tapadós farmert visel. A haja divatosan zilált, a szempillája pedig olyan hosszú, hogy minden lány irigyli érte.

– Csak még egyvalamit tennék hozzá. – Ujja hegyét a szemem sarkához érinti. – Sokkal jobban tetszik nekem ez a sötétbarna szemceruza, mint az a túlzásba vitt fekete.

– Szóval jóváhagyod a sminkemet. – Drámaian a szívemre szorítom a kezem. – Most úgy megkönnyebbültem! Egész délelőtt nyomasztott a dolog.

Seth grimaszot vág, és tekintete végigsuhan piros felsőmon, ami szűk farmerom derekáig ér.

– Minden téren remekül állsz, csak azt kívánom, bár felvennél egyszer szoknyát vagy rövid nacic vagy akármit, amiből kilátszik a helyes lábikód.

Elborul az arcom, ahogy a kedvem is.

– Seth, tudod, hogy miért nem... Mármint, tudod, hogy... Nem lehet...

– Tudom. Én csak próbállak bátorítani.

– Tudom jól, és ezért szeretlek. – Igazság szerint nem csak ezért szeretem. Szeretem, mert ő az első személy, akiben megbízom annyira, hogy el merjem mondani neki a titkaimat, de talán azért, mert ő megérti, milyen az, ha az embert fájdalom kínozza kívülről.

– Sokkal boldogabb vagy, mint amikor megismertelek. – A fülem mögé simítja lenőtt frufrumat. – Bárcsak mások előtt is ki tudnád ezt mutatni, Callie! Bár ne rejtőzködnél mindenki előtt! Szomorú, hogy senki más nem láthatja, milyen szuper vagy.

– Bagoly mondja verébnek – felelem, mert Seth ugyanolyan rejtőzködő, mint én.

Kiveszi a kezemből az üres kávéspoharat, és kidobja az egyik pad mellett lévő kukába.

– Mit szólnál, ha részt vennénk az egyik kampusztúrán, csak hogy kigúnyolhassuk a túravezetőt?

– Te aztán tudod, mitől döglük a légy – mosolygok rá, és nevetése egész arcát felderíti.

A fák árnyékában sétálunk végig a járdán a tanulmányi osztály felé, ami egy többemeletes, csúcsos tetejű épületben található. A sárgásbarna, lelakott téglaeépület réges-réginek tűnik, mintha egy elmúlt korba tartozna. Az épületek közti udvart összevissza keresztelik a betonjárdák, így a gyep háromszögek kész labirintusa. Az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egyetem környezete nagyon szép, rengeteg a fa meg a nyílt tér, de azért idő kellett, hogy hozzászokjak.

Nagy a fejetlenség, ahogy a diákok és szüleik próbálnak eligazodni az egyetem területén. Elterelik a figyelmem, ám egyszer csak fojtott kiáltás üti meg a fülem.

– Vigyázz!

Épp időben kapom fel a fejem, hogy lássam, amint egy srác egyenesen az én irányomba rohan, kezét az égnek emelve, miközben egy tojásfoci repül feléje. Teste olyan nagy erővel csapódik nekem, hogy hanyatt esem, bevágom a járdába a fejemet meg a könyökömet. Fájdalom sugárzik szét a karomban, és nem kapok levegőt.

– Szállj le rólam! – mondom, bepánikolva vonaglom a földön. A fiú súlyától és teste melegétől úgy érzem, mintha fulladoznék. – Azonnal szállj le rólam!

– Ne haragudj! – A fiú oldalra gördül, gyorsan lemászik rólam. – Nem vettelek észre.

Addig pislogok, amíg el nem tűnnek a pöttyök a szemem elől, és végre tisztán látom az arcát: fülénél kifelé kunkorodó barna haj, átható tekintetű smaragd zöld szempár, a lányok szívét garantáltan rabul ejtő mosoly.

– Kayden?

Összevonja a szemöldökét, és kezét az oldalához ejti.

– Ismerjük egymást? – Kis heg van a jobb szeme alatt, és arra gondolok, talán annak a nyoma, ahol az apja megütötte azon a bizonyos estén.

Kicsit a szívembe mar, hogy nem emlékszik rám. Talpra kászálódom, lesöpröm a karomról a földet meg a füvet.

– Ööö, nem, bocsi. Összekevertelek valakivel.